

nost spolkového pokladníka peněžitou odměnu, neplyne ještě, že byl k žalujícímu spolku v poměru služebním, neboť i činnost spolkového funkcionáře může býti honorována, podobně jako na příklad činnost zmocněncova při úplatném zmocnění podle § 1004 obč. zák. Pro posouzení právní otázky, zda jde o spor ze smlouvy služební, nemá rozhodujícího významu, jak žalovaný v odvolání označoval svůj poměr k žalujícímu spolku, neboť tuto otázku musí řešiti soud samostatně, nejsou vázán právními názory stran.

Čís. 13433.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Nelze mluvit o nezákonnosti (§ 46 (2) zák.), jde-li o otázku v teorii a v praxi spornou.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, R II 90/34.)

Návrhu, aby prozkoumal stanovy družstva, rejstříkový soud nevyhověl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, odůvodniv obšírně, že podle platného práva není vyloučeno, by výpověď závodních podílů nebyla stanovami vázána na určitou dobu členství.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurent napadá souhlasná usnesení nižších soudů pro nesprávné právní posouzení, čímž dle vývodů rekursu míní patrně důvody nezákonnosti ve smyslu § 46 (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Leč výtku nezákonnosti není opodstatněna. Rekursní soud správně poukázal k tomu, že otázka nevypověditelnosti podílů družstva po určitou dobu, stanovami vyznačenou, je v teorii i v praxi sporná. Již s tohoto hlediska nelze mluvit o nezákonnosti, jestliže se rekursní soud přiklonil s náležitým odůvodněním k názoru, jenž neodporuje výslovnému ustanovení zákona, nevyhovuje jen stanovisku rekurentovu.

Čís. 13434.

Obnovy řízení podle § 530 čís. 7 c. ř. s. nelze se domáhati proto, že za původního sporu nebyl žalobci znám dosah a význam skutkové okolnosti, tehdy mu známé, pro posouzení základní rozepře.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1934, Rv I 1914/33.)

Roku 1922 byl žalobce pravoplatně uznán za nemanželského otce žalované a odsouzen, by jí platil výživné. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce obnovy řízení v onom sporu, tvrdě, že za projednávání základního sporu sice věděl, že jest stížen kapavkou a zánětem varlat, že však mu tehdy nebylo známo, že se zánětem varlat jest spojena i neplodnost.

Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolatel uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čis. 4 cřs. a vytýká právní mylnost názoru odvolacího soudu, že jest nerozhodné, kdy se žalobce dověděl, že se zánětem varlat bývá spojena neplodnost, a že rozhodující jest jen, kdy a zda věděl, že byl stížen kapavkou a zánětem varlat, zejména, zda o tom věděl za sporu o uznání otcovství. Dovolatel dovozuje, že nebylo jeho povinností uplatňovati ve sporu, že přestál nejrůznější nemoci a úrazy, nevěděl-li tehdy, že s kapavkou a zánětem varlat je spojena a vzniká velmi často neschopnost k oplození, ježto prý by nemělo vůbec smyslu, aby uplatňoval jen okolnost, že byl stížen kapavkou a zánětem varlat, kdyby současně netvrdil, že tyto nemoci měly u něho skutečně za následek neschopnost k plození. Dovolateli nelze přisvědčiti. Podle § 530 čis. 7 cřs. lze jako důvod obnovy uplatňovati »skutkové okolnosti«, jichž přednesení v dřívějším řízení mohlo by způsobiti pro stranu příznivější rozhodnutí ve věci hlavní. »Skutkovou okolností« bylo v souzeném případě onemocnění žalobcovo kapavkou a zánětem varlat. Dovolatel sám přiznává, že mu tato skutečnost byla známa před koncem ústního jednání, po němž byl vydán rozsudek první stolice ve hlavním sporu, takže podle posledního odstavce § 530 cřs. nemůže již uplatňovati tuto skutkovou okolnost jako důvod obnovy. Nezáleží na tom, zda byl či nebyl dovolateli tehdy znám dosah této skutkové okolnosti a její význam pro rozhodnutí sporu o uznání otcovství. Byloť podle § 178 cřs. povinností dovolatele, žalovaného ve sporu C 227/28 o uznání otcovství a placení výživného, aby ve sporu tom vznesl všechny své námitky proti žalobnímu nároku. Bylo proto na něm, aby se obeznámil i s dosahem a významem okolností tehdy mu známých a aby se snažil okolností těch použiti k obraně proti žalobnímu nároku. Opomenul-li vyvinouti ve hlavním sporu tuto procesní činnost, nemůže to doháněti žalobou o obnovu.

Čís. 13435.

Konání roku v neferiálních sporech o soudních prázdninách není zmatečností podle § 477 čis. 4 c. ř. s. Jde jen o porušení předpisu, upravujícího řízení, jež bylo zhojeno tím, že nebyla učiněna výtka podle § 196 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1934, Rv I 241/34.)

Žaloba o nepřipustnost exekuce byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

S hlediska právního odvolací soud nepochybil, vysloviv, že konání roku v neferiálních sporech o soudních prázdninách není zmatečností podle § 477 čis. 4 c. ř. s., neboť předpis § 223 c. ř. s., nedává stranám